

НАШЕТО БУДУЩЕ

Независим вестник за християнска просвета и информация.

Всички ржкописи и суми да се изпращат до редактора свещ. Д. ПОПВАСИЛЕВЪ — ШУМЕНЪ
улица „В. Левски“ или печатница „СПАСЪ ПОПОВЪ“.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ
по споразумение.

БРОЯ 1 левъ.

АБОНАМЕНТЪ:
за година 50 лева.

Излиза всяка
суббота.

Около 14. Свещ. конгресъ.

Известно е на всички свещеници в България, че Ц. Секретариатът тая година, по неизвестни намъ причини, не оговори о време дневния редъ на конгреса, така както е редътъ и както другъ пътъ е правилъ. О. Прот. Тулешковъ въпреки, Д. се възмущава, че В. Преосв. е издалъ свикалъ конгреса на неправ. Братства безъ дневенъ редъ. Това спъвало работата пр. . . Това разбираме. Но не разбираме защо същото не писа и за нашия конгресъ, който като и ние бѣхме свикани безъ дневенъ редъ.

Ще каже, може би, че ние, делегатитъ, сме властни да си изредимъ дневенъ редъ, както си щемъ. Да, това е нашето право, но общо прието е употребява тѣло да предложатъ свой дневенъ редъ, а ние да го попълнимъ ли видоизменимъ, безъ съществено да се различава отъ предложението.

Редното бѣ да се сондиратъ при братствата по кардиналитъ въпроси, като се задължитъ делегатитъ да дойдатъ въ директна по тѣхъ, или свикатъ братства да предлагатъ въпроси за дневния редъ, които Ц. Секретариатътъ да систематизира, да конгретизира и да оповести о време, за проучване и взимане съответнитъ решения по тѣхъ.

Защо Ц. Секретариатътъ не постъпи така нека въсвой братски се догади. Къмъ края на нашитъ бележки ще го кажемъ, може би и ние.

Това хаотично положение да не поведъ за много приказки губене на време. Сжщото то положение, умишлено и съзнателно създадено, даде възможностъ на о. Прот. Тулешковъ и той най-после да излъже своята злъчъ и каже матимата, за нѣкакво си страшилище „Богъ и България“.

И азъ бѣхъ между ония, които си наложила търпение цѣли часове да слушамъ за „жизнито и битието на това страшилище. Но, право да си кажа, нищо не можахъ да разбера. Дали за това, че „български“ твърде не разбираме или защото доводитъ и аргументацията на оратора бѣха слаби, или защото фактически — нищо реално нѣма — а съществуватъ, може би, само въ мозъка на фантазията на единъ фанатизиранъ партизанинъ, пропитъ въ злъчъ и заядливостъ, на единъ маниакъ, който си въобразява, че всичко знае и че това страшилище — монстру — го леди денемъ и нощемъ — по който не му дава — и че най-по-добре, дошелъ е часа да се опаче и предъ делегатитъ, които да го освободятъ отъ тоя страшенъ кошмаръ.

Що е „Богъ и България“? Това въпросътъ, на който о. Тулешковъ се мъчи да отговори четири часове и не можа. Но той и сега не знае що е това „Б. Сдружение на зли духове и Благота, и просв. дружест-

во ли е? Иезуитски калугерски орденъ ли е? Терористическа организация ли е? Конспиративна антицърковна и антиклерикална партия ли е?

Що за чудовище е това Б. Б. азъ не можахъ да разбера. Когато, ей така, съ патосъ и голѣмо въодушевление разправяше о. Тулешковъ тия нѣща и описваше това страшилище, единъ свещеникъ отъ курсиститъ извика: „Това е измислица на о. Прот. Тулешкова, за да плаши наивнитъ свещеници и създава настроения“. Проф. Д-ръ Арх. Ефтимий, който имъ билъ сказчикъ, имъ чель устава. Б. Б. не било нищо друго освенъ едно обикновено Културно — Просвѣтно дружество, каквито много има въ България и че това дружество отдавна е престанало да работи. Нито членове записва, нито членски вноски събира. Ликвидирало е, защото си е постигнало цѣльта. Това потвърди и свещ. Хр. Симеоновъ отъ гр. Пловдивъ, който е билъ активенъ членъ на времето си въ това дружество. Това потвърди и Високопреосвещ. Михаилъ въ даденото интервю въ в. „Прийоретъ“, а Дѣдо Симеоновъ, когото обвиниха, че е душата на Б. и България — написа известната статия „Туна беда“.

Снѣха се маскитъ на тия, които искаха съ лъжа, клюки и инсинуации да внесатъ смутъ въ душата на делегатитъ, които бѣха дошли да чуятъ постиженията на съюза — и въсвой споредъ силитъ си, да допринесе нѣщичко, за да се тикне една крачка напредъ съюзната колесница. Да, така е, казва най-после от. Прот. Тулешковъ, но, вие не знаете, че „Богъ и България“ това сж 2 сдружения — едно е явно, а друго „тайно“. Явното не е опасно, въ него има и добри хора, като Ат. Димитровъ учител отъ Дух. Семинария, добъръ човѣкъ. Слава богу! казахме, че имало и свѣсни хора които не ще позволятъ — да се „провали църквата и държава. Но, радостта ни бѣ много за малко! И продължи от. Тулешковъ: бойте се отъ „тайното“ сдружение Б. Б. което всичко знае и всичко следи въ нашия животъ.

И почна да разправя пакъ страсти, — та настрѣхнаха коситъ ни . . . Духътъ на Б. и България съществуватъ отъ преди освобождението на България; той е билъ изгоненъ отъ Цариградскитъ националенъ съветъ на месецъ 2-а печата на Екзархията. Б. Б. иска да вземе управата на Българската Църква, да закрие Богословския факултетъ; преследва свещеницитъ; заплашилъ Св. Синодъ, че ако не му изпълни решенията . . . ! Това го заявили представители на Б. Б. и въ тази год. Архиерейски съборъ. Който семинаристъ стане калугеръ и не се запише членъ въ „тайната“ организация Богъ и Бѣлг. за него нѣма място въ Цър-

ковния животъ. Проф. Д-ръ Арх. Ефтимий ходилъ и ходатайствувалъ предъ правителството Богословския факултетъ да се закрие, а нашитъ младежи да се пращатъ да следватъ въ Римъ . . . Писалъ естрашнати статии въ в. Отечество и пр. . . . Това сж иезуити, които ратуватъ за тиранията и диктатурата въ нашия църковенъ и общественъ животъ. Тъ не признаватъ никакви закони; не признаватъ и нашия Съюзъ! . . . И най-после, като върхъ на всички . . . плоскости о. Т-въ добави: Сжщото това страшилище осжди и нашия колега и другаръ отъ Ц. Секретариатъ О. К. Кожухаровъ на 2 месеца аргосъ?! Действително смели хора, ще кажа азъ, о. Тулешковъ, — осжди ли безъ да имъ могне око, и кого мислите? Второто лице на медала, о. К. Кожухаровъ, който за да се отплати на о. Т. за крокодилскитъ сълзи, що проля за него предъ съборянитъ, въ брой 1 отъ Хр. Съв. пише Б. Б. (не е това, що разправя о. Тулешковъ) а едно дружество, което си е задало за цѣль да доведе въ нашата църква похватитъ на политическия „фашизъмъ“ и на съвременния „макиавелизъмъ“ (како ли ще е това, о. Константино?)

Има уставъ, писанъ за хората — и единъ правилникъ за вътрешната уредба на дружеството, който правилникъ се знае само отъ трима души? (О. Т. казва, че „тайното“ имало уставъ, а о. К. казва, че имало само правилникъ и то за вътрешния редъ има малко противоречие, но нищо нали е тайно, то всичко не може да се знае. . .) „Дялата му (на това дружество) — казва о. К. не сж нито съ Бога, нито съ България“. А съ кого? Разбира се, сатаната. Колко е правъ Тацитъ въ случая, когато казва: „Sapientis animus numquam tumet.“ (Мъдриятъ никога не е надмененъ.)

И завършва о. К.: „Ще изнесемъ нѣколко интересни (работи) данни, които бихме желали да се опровергаятъ отъ идеалитъ на това интересно по замисълъ и ексцентрично по дѣла дружество“

Естествено е, въсвой здравомислещъ свещеникъ да се запита: що върно има отъ всичко това, и кои сж тия ексцентрични личности, които смущаватъ о. Т., о. К. и цѣлия Ц. Секретариатъ, и въставатъ смутъ и върова дезорганизация, и въ своя захласъ подриватъ здравитъ устой на Църквата (Вижъ бр. 1-и Хр. Съв.)?

Споредъ о. Тулешкова и Сие това сж Митрополитъ Симеоновъ, който е грѣбнака на Б. Б., Митрополитъ Михаилъ, Митрополитъ Павелъ, Еп. Андрей, Арх. Ефтимий и пр. . . На всички тия мои събрата, които въ конгреса минаха въска мѣрка на приличие само и само да заклеятъ едни, а да угодятъ на други, ще припомнимъ римската поговорка: Quod non vetat lex, hoc vetat fieri pudor. Не желая да коментирамъ тия хвърлени обяс-

нения върху нашитъ архиереи и църковници, не защото не мога, а защото не желая, добре да се отбележи отъ моитъ събрата. Зная, че всичко има мѣрка и граница.

Не азъ, единъ отъ най-малкитъ между свещеницитъ мога да защита владицата като Дѣдо Симеоновъ — и надежднитъ сили на обуреваемата бѣлг. църква Дѣдо Павла, Дѣдо Михаила и др. . . , съ които ние трѣбва да се гордѣемъ, а не да ги позоримъ — и представяме за ексцентрични и нам, какви още личности Ако вървимъ и продължаваме да вървимъ изъ тоя пътъ, далече не ще стигнемъ. Сълзитъ не само на о. Тулешкова, но и на цѣлия конгресъ — не ще ни вече помогнатъ Odium est ira inveterata. (Умразата е застарѣлъ гнѣвъ) Освободете се отъ нея, ако искате да не станемъ за посмѣшище предъ обществото — Ето моя братски съветъ.

Що е, прочее, Б. Б.? Тая тайна организация? — Що представлява тя отъ себе си? Съ какво спѣва нашитъ съюзни и свещенически работи? И, въобщо, що за плашило е това, азъ чистосърдечно заявявамъ, че не можахъ и не мога да разбера, въпрѣки, че ме „провъзгласиха“ за председател на секция.

Азъ не ще обръщамъ стари броеве отъ П. Д. и Хр. Съветникъ, за да цитирамъ ласки и блестящи отзиви за Дѣдо Симеоновъ, Павла, Михаила, Андрея — и да задавамъ въпроси кога сж били прави авторитъ и редакторитъ на тия два органа, тогава или днесъ. Защото това е излишно за всички ония, които познаватъ редакторитъ имъ и които знаятъ отъ що се ржководятъ, когато седнатъ да пишатъ. За иллюстрация на мисълта си ще кажа само: Вижте що писа о. Тулешковъ за Дѣдо Павла и за Пловдивския конгресъ и прочетете и последната му статия въ бр. 38 отъ П. Д. пакъ за Дѣдо Павла.

О. Тулешковъ, това ли е вашата политика и дълбока дипломатия? Пазете се да не ви кажатъ, ако не сж Ви казали до сега: *пердесисъ*

Но, азъ зная какво ще ми отговорите: „Nemo amat, quos-timent“ т. е. Никой не обича тѣзи, отъ които се бои. Но ако има нѣщо още по-странно и по-удивително отъ цѣлата тая комедия и отъ всички ваши измишльотини, то е това, че Вие съ о. Кожухаровъ знаете всички тайни и потайности на Б. Б. Ужъ е тайно сдружение а Вие му знаете не само решенията, но и где се събира и съ какви въпроси се занимава (Вижъ Хр. Съв. и П. Д.) Нашата интелигенция твърди че тия наши виши църковници били умни люди и че народътъ и църквата очаквали много отъ тѣхъ, неужели не можахъ тѣ да укрятъ тайнитъ си работи отъ Васъ, които на въска крачка ги следите?

Що за тайна организация е оная, чиито заседания се знаятъ и разгласягъ чрезъ печатъ? „Omne nimum virtitur in vitium. (Всичко прекалено се превръща въ порокъ).

Ние твърдимъ, че подобно страшилище нѣма и не може да има. А Вие о. Т. крещите: *Борили сме се съ Б. Б. и пакъ ще се боримъ. Черноморската хидра трѣбва да се задуши* . . . , това го искатъ свещеницитъ?! — „Nullum tam impudens mendacium est, ut teste careat“ т. е. Никоя лъжа не е тѣй безочлива като тази, за която нѣма свидетели.

Но питамъ Ви азъ, о. К. допускате ли Вие поне за моментъ, че единъ Дѣдо Симеоновъ ка тая преклона възраст и съ известното му на всички минало, единъ Дѣдо Павелъ, Михаилъ или кой да е другъ бѣлгарски архиерей би могълъ да конспирира противъ държавата и църквата? И въобщо, по начало допускате ли че тѣ биха могли да бждатъ неоснователни, а членове дори на такива „тайни“, „конспиративни“, „своеобразни“ „сдружения“? Колкото и ексцентрични да ги мислите, това е не допустимо и невѣроятно. Престанете, моля, да излагате себе си и позорите търпеливат хартия.

Ето, противъ това и противъ тия Ваши и на о. Т. измишльотини станахъ и реагирахъ въ конгреса, а не да защищавамъ Б. Б., както видръзко твърдите въ бр. 30 отъ Хр. Съветникъ, защото за менъ Б. и Б. не съществуватъ, и като така, нѣма кого да защитавамъ. Ужъ не „злоупотребявате съ истината, нито я прикривате, нито отрицате“ (вижъ Хр. Съв. брой 3 ст. 4), а пакъ въ случая я глътнахте. Защо ли? Очаквамъ, съ „достойнство“ да ми отговорите, не като досега.

Реагирахъ и ще реагирамъ противъ тия плоски пусканици, не за да угодя на този или онзи, както о. Ханджиевъ м обвиняваше въ конгреса, защото ти знаешъ, че отъ никого не очаквамъ нищо, а да защита само истината, правдата и достойнството на нашия клиръ — вишъ и нишъ който никога не е изневѣрвалъ на своя народъ, дори тогава, когато царетъ и бояритъ го напуснаха, а винаги билъ и ще бжде неговъ стражъ и съпътникъ въ радост и скърби.

Ще продължа
Свещ. П. Икономовъ

ЗА РАЗЛЕПВАНЕ

на афиши, некролози и др. ще намѣрите свободенъ човѣкъ въ книговецъ, на Д. ПЕТКОВЕ срещу магазинъ „Елеонора“

Paul Nyssens

Щастие и нещастие.

Много съчинения, стари и нови, разглеждат щастието и средствата, за да го завладеят. Всички тия книги искат да отговорят на най-скъпото влечение на нашата душа, щастие, но разглеждайки въпроса, тѣ изобщо откриватъ известенъ скептицизъмъ, повече или по малко съзнателенъ, повече или по малко искренъ.

Свѣтътъ, въобще, мисли, че щастието е нѣщо неуловимо. Единъ князь, като го търсѣлъ напразно, билъ предупреденъ отъ мѣдри хора, че ще го намери въ деня, когато ще облече ризата на единъ щастливъ човѣкъ. Следъ като обиколил царството си по всички посоки, владетелътъ най-сетне намѣрилъ простосмъртния щастливецъ, откогото се готвѣлъ да получи скъпоценната одежда — талисманъ, но билъ силно наскърбенъ отъ откритието, че щастливецътъ билъ въобще безъ риза.

Тази възхвала на сиромашията не се ли изпѣчва винаги предъ нашия духъ, когато извикаме идеята за щастието?

Но какво нѣщо е въ сѣщностъ щастието? Това, което едни смѣтатъ за щастие, други не го смѣтатъ за такова. Вие преуспѣвате въ вашето предприятие, положението ви се подобрява отъ день на день, всички намиратъ, че сте щастливъ, а може би, въ дълбочинитѣ на вашата душа вие сте пиячка на скръбта. . . Ето, сждбата ви се усмихва, но нѣкое тайно желание, по-силно отъ жаждата за пари, ви е обхванало, а вие не можете да го задоволите. Или вие сте обхванатъ отъ нѣкаква амбиция; вие мислите, че ако я осъществите, ще станете щастливъ; възпитѣлните пожелания се изпълватъ, но вие установявате, че мечтаното щастие било празна химера. . .

Подобна несигурностъ нѣма когато пожелаемъ да дадемъ опредѣление на понятието „добро настроение“. Вие веднага ще можете да го различите отъ другото — лошото настроение. Дайте ни колкото щете думи, които изразяватъ разнитѣ състояния на душата и всѣки единъ отъ насъ ще ви каже безъ запъване кои отъ тия думи принадлежатъ на царството на „доброто настроение“ и кои отъ тѣхъ сж на противоположния лагеръ.

Мжчно е да дадемъ едно точно опредѣление на щастието. Разчленяването на това понятие открива предъ насъ нѣщо непостоянно, несигурно. Щастието и нещастията като че иматъ предопредѣлението да вървятъ винаги едно следъ друго, подобно на морските вълни, а едно вѣчно щастие ни изглежда като басня.

Но когато човѣкъ е при хубаво настроение, часоветъ му се виждатъ приятни.

Доброто настроение е сила която трѣбва да ни придружава и въ нещастия, както и въ щастие, при страдание както и при радостъ, при неуспѣхъ, както и при сполука, при злополука, както и при благоденствие. Доброто настроение има хиляди оттенѣци и хиляди различни наименования, но то е винаги изворъ на задоволство, на покой, на уталожаване, на цѣръ, на щастие и е винаги единъ непримиримъ врагъ на лошото настроение.

П. Анастасовъ.

ОТЗИВИ И БЕЛЕЖКИ.

На 16. октомврий т. г. за прѣвъ пжтъ занятията въ Богословския факултетъ започнаха съ водосветъ, извършенъ отъ Н. Впр. Митр. Стефанъ. Едва следъ седемъ години отъ съществуването на факулт. се отслужва водосветъ преди започване занятията.

Това дѣло е отлично. Прави честь на новото управление на факултета.

Дано само молилната за студенти не се открие следъ 17 години, защото ще ни е срамъ да слушаме — Богословски факултетъ безъ молилна.

На 6 октомврий т. г. — четири часа следъ обѣдъ биде извършенъ водосветъ въ помещението на ИМКА на улица „Раковска“, отъ православенъ свещеникъ. Въ сила на съществуващото окръжно № 5976 отъ 18. VIII 928 год. на Св. Синодъ, ние недоумяваме, защо това е допуснато отъ епархийската властъ.

До кога окръжнитѣ на Св. Синодъ нѣма да иматъ значение и сила за Софийската епархийска духовна властъ? Нали когато отсъствува Митрополита бди Викария за изпълнение на законитѣ и окръжнитѣ? Знае ли Софийскиятъ викарий за горния водосветъ?

Какво е това неразбирателство около администраторъ експедиторскитѣ длѣжности въ Съюза на свещеницитѣ, почетно въ редакцията на „Правосл. Пастиръ“. Знае се, че редакторътъ му си доведе „човѣкъ“ отъ Пловдивъ. Записа го студентъ по богословие, увѣряваше го, че ще е добре. И ето само следъ една година го уволихъ. Защо? Въ какво се е провинилъ?

Нима редакторътъ на „Прав. Пастиръ“ следъ толкова много използване на администратора — студентъ не можа поне съ две думи да го защити, та да не остава момчето почти безъ прехрана (само 600 лв. месечна заплата)?

Едно отъ дветѣ: или редакторътъ на „Православ. Пастиръ“ — Прот. Хр. Димитровъ, е лъгалъ момчето, че ще бжде осигурено материално, или той е една играчка въ ръцетѣ на „двамата“ при съюза, предъ които не може да обѣли дума? Обществото иска да знае истината по горното.

При наличността на десетки кандидати за стипендии — млади семинаристи — готови за конкурсъ, Съюзътъ на свещеницитѣ е отпусналъ тази година стипендия на единъ старъ студентъ — свещеникъ надъ 45 години, за който слушаме, че не билъ много зле въ материално отношение. И то, забележете, безъ конкурсъ.

Това ли е увѣрението чрезъ „Пастирско дѣло“, че съюзътъ бди надъ семинариститѣ, той промисля за тѣхъ?

До кога неискренности? До кога заблуда?

Да не би този свещеникъ да е единъ отъ „нашитѣ“?

Нѣмаме право и не роптаемъ противъ свещеника.

Роптаемъ противъ начина на даването на стипендията. Това даване има много домашенъ характеръ. Крайно време е Съюзътъ или по-добре конгресътъ да опредѣли предѣлната възраст, до когато може да се получава стипендия и то чрезъ конкурсъ.

Иначе не е изключена възможността щото идната година стипендията да бжде дадена на нѣкой пенсионеръ

около 70 плюсъ 3-4 години, а къмъ семинариститѣ да бждатъ написани десетици успокоителни статийки.

Не е ли това своеволие? Не е ли измама?

До кога задкоисно ще работимъ?

Името на свещеника замълчаваме. Ако нѣкой пожелае ще го съобщимъ,

Софиянецъ.

* * *

„Всеобщиятъ конгресъ на религиознитѣ сили за миръ“ бѣ издалъ покана до всички представители на великитѣ религии да се събератъ на предварителна конференция и обсъдятъ въпроса за мира. На този апелъ се отзовали 90 лица, а други 69 присъствуваха като слушатели и наблюдатели. Представители имало отъ: Будиститѣ, Брахманиститѣ, Католицитѣ, Конфуцианисти, Иудаисти, Маздеисти, Протестанти, Синтоисти, Теософи и Гърци православни. Пръвъ говорил Великиятъ Равинъ отъ Англия Т. Temeda.

Решили да се събератъ въ 1930 год. въ Женева — не вече като представители на разнитѣ вѣроизповѣдания, а като частни лица. Целта била да търсятъ пжтища чрезъ религиознитѣ сили за възстановяване на траенъ международенъ миръ. Имало служба, извършена отъ представител на култа на Зороастра, който изговарялъ откъслечни изречения изъ богослужебнитѣ книги на всички вѣри. Всички присъстващи били облечени съ своитѣ разнородни и разнобразни одежди. Търсили начинъ за духовно сближение и обединение.

Рано е да се произнесемъ за бждещето на това движение, но не се съмняваме, че между присъстващитѣ е имало и чистосърдечни хора, които искатъ да допринесатъ нѣщичко за общото добро.

Ние казваме! Ако искате миръ въ свѣта, останете го преди всичко въ себе си и заедно съ небеснитѣ ангели за пѣйте: „Слава Богу въ висинитѣ, на земята миръ между човѣцитѣ благоволение“ . . .

Ангелитѣ обещаваатъ миръ само на човѣцитѣ съ благоволение . . . Има ли го това благоволение? Вижте що става въ Женева съ репарациитѣ, обезоръжаването и пр. . . „Qui deziderat pacem, graeraret bellum“ сж казвали на пукъ на вѣковетѣ практичнитѣ римляни.

ИК.

ХРОНИКА.

Въ идния брой на вестника ще помѣстимъ 12-а статия на Негово Високопреосвещенство Св. Варненския Митрополитъ г. Симеонъ за ИМКА.

Негово Преосвещенство Епископъ Андрей Велички презъ изтеклата седмица бѣше по обиколка изъ Новопазарско. Днесъ, сждбата, въ Преславъ монастирската църква ржкополага за свещеникъ въ сжщия градъ диаконъ Хр. Ивановъ, досега чиновникъ въ Шум. Арх. Намѣстничество, а утре, недѣля, ще посети с. Злокучентъ.

Протоиерей Ив. Дочевъ, Шум. Арх. Намѣстникъ на 10 ноемврий ще отпразнува своя 25 год. юбилей отъ какъ е ржкоположенъ за свещеникъ, а 30 год. отъ какъ е на обществена служба — 5 год. учителъ въ родното си село Писенецъ, Русенско. Ще дойдатъ негови почитатели отъ родното му мѣсто. Църковнитѣ настоятели отъ града и мнозина свещеници ще взематъ участие въ празнен-

ството, което ще бжде едно малко църковно тържество.

Тази вечеръ, сждбата, по случай патронния празникъ на Хр. братство „Св. Параскева“ въ града въ църквата „Св. Възнесение“ ще има *всенощно бденине*. Канятъ се всички християни членове на братствата.

Шуменското Женско Д-во „Родолубие“ поканва членкитѣ си на общо събрание на 27 т. м. 10 ч. пр. обѣдъ.

Рефератъ, по случай празника на детето и др. въпроси отъ дневния редъ.

По решение на Св. Синодъ, ежегодно при него ще се устройва конкурсъ за награждаване най-хубавитѣ творения на литературата, живописъта и музиката, пропити съ християнски духъ. По настоящемъ се изработва правилникъ за конкурса. Първитѣ награди ще бждатъ раздадени още презъ настоящата година.

Диаконъ Хр. Ивановъ отъ Шуменъ е отправилъ до директора на Мжжката гимназия въ града тжжба съ копие до Св. Варненския Митрополитъ и до Н. Будителъ, съ която се оплаква, че група гимназисти, на които той е взелъ имената, редовно всѣки день отъ известно време, когато си отивалъ въ къщи, се подиграватъ съ неговото звание, удръятъ се по гърбоветѣ съ думитѣ „предавамъ ти полъ“, смѣли се, говорѣли нечисти думи и пр. Срещу неговитѣ забележки тия невъзпитани ученици усилвали своитѣ непристойни закачки. Тжжбата е написана съ трогателни и изобличителни думи за нашитѣ ученици. Не е пръвъ случая дето ученици държатъ едно улично поведение спрѣмо духовни лица. На това скандално държане трѣбва да се тури край. То излага престижа на училището и учителското тѣло. Ще следимъ дали учителскиятъ съветъ ще даде ухо на това оплакване и ще направилъ нѣщо да се отучатъ ученицитѣ да се подиграватъ съ дух. лица. Мжжката гимназия носи името на Васил Друмева, по късно Митрополитъ Климентъ Търновски, единъ отъ най-големитѣ дейци на българската църква въ ново време. Такаки ще се отнасятъ питомцитѣ на тази гимназия съ духовнитѣ лица?

Утре ще се отпразнува въ цѣлата страна *Денътъ на детето*.

Преписъ.
ОПРЕДѢЛЕНИЕ
№ 2240.

Шуменскиятъ Окр. Сждъ, гражданско отдѣление, въ разпоредително заседание на 13 септемврий хиляда девестотинъ двадесетъ и девета год. въ съставъ:

Председателств. чл. Юр. Бѣлчевъ, Членове: Ст. Кировъ, Йор. Геновъ доп. чл. при секретаря А. Мераковъ и съ участие на Прокурора Д. Поповъ слуша доложено отъ доп. чл. сждия Йор. Геновъ ч. гр. дѣло № 534 по описа за 1929 год. и възъ основа на чл. 36 отъ закона за припознаване на незаконнитѣ деца за осиновението имъ и за осиновението

ОПРЕДѢЛИ:
Допуща осиновяването на малолѣтния Петъръ Мариновъ отъ с. Иваново, Преславско синъ на Маринъ Георгиевъ и Вѣлка Петрова Маринова, отъ Вичо Андреевъ Каровъ и сждругата му Димитра Петрова Андреева отъ гр. Преславъ. (под.) Председателств. чл. Юр. Бѣлчевъ, (под.) членове: Ст. Кировъ, Йор. Геновъ

ВЪРНО

съ оригинала, който е приложенъ къмъ ч. граж. дѣло № 534 1929 год.

На Шум. Окр. Сждъ,
Секретаръ: П. Ганчевъ

Шуменски сжд.-изпълнител

и. д. № 1677/928

ОБЯВЛЕНИЕ № 603

На 6 ноемврий 1929 год. 9 часа предъ обѣдъ, предъ нцеларията си ще продамъ публиченъ търгъ движими имоти принадлежащи на Димитър В. Кипровъ отъ гр. Шуменъ дълга му къмъ Христо Станевъ отъ гр. Шуменъ за 2,000

гр. Шуменъ, 5. IX. 1929 год.

Сждия-изпълнител: Г. Янчевъ

и. д. № 105/929

ОБЯВЛЕНИЕ № 685

На 6 ноемврий 1929 год. 9 часа предъ обѣдъ, предъ нцеларията си ще продамъ публиченъ търгъ движими имоти, принадлежащи на Стефан В. Дучевъ отъ гр. Шуменъ дълга му къмъ П. Василевъ К. Станчевъ отъ гр. Шуменъ за 3,000 лв.

гр. Шуменъ, 21. IX. 1929 год.

Сждия-изпълнител: Г. Янчевъ

и. д. № 760/929

ОБЯВЛЕНИЕ № 684

На 6 Ноемврий 1929 год. 9 часа предъ обѣдъ, предъ нцеларията си ще продамъ публиченъ търгъ разни движими имоти, принадлежащи на Атанасъ П. Добрановъ и Димитър Савовъ отъ гр. Шуменъ за дълга му къмъ П. Василевъ & К. Станчевъ отъ гр. Шуменъ за 2,000 лв.

гр. Шуменъ, 21. IX. 1929 год.

Сждия-изпълнител: Г. Янчевъ

и. д. № 102/927

ОБЯВЛЕНИЕ № 67

На 6 Ноемврий 1929 год. 9 часа предъ обѣдъ, предъ нцеларията си ще продамъ публиченъ търгъ разни движими имоти, принадлежащи на Калю Парушевъ отъ гр. Шуменъ за дълга му къмъ Т. Янчевъ & Синъ отъ гр. Шуменъ ново за 7,000 лв.

гр. Шуменъ, 21. IX. 1929 год.

Сждия-изпълнител: Г. Янчевъ

и. д. № 217/927

ОБЯВЛЕНИЕ № 584

На 6 Ноемврий 1929 год. 9 часа предъ канцеларията си ще продамъ на публиченъ търгъ 14 руна вълна принадлежащи на Любенъ Петровъ отъ с. Димитровъ за дълга му къмъ Радославъ Петровъ отъ Шуменъ за 1000 лева.

гр. Шуменъ, 5. X. 929 год.

Сжд.-Изпълнител: Г. Янчевъ

и. д. № 1007/927

ОБЯВЛЕНИЕ № 646

На 6 Ноемврий 1929 год. 9 часа предъ канцеларията си ще продамъ на публиченъ търгъ разни движими имоти принадлежащи на Петъръ Минева отъ гр. Шуменъ дълга й къмъ Борисъ Миневъ отъ гр. София за 6650 лева.

гр. Шуменъ, 5. IX. 1929 год.

Сжд.-изпълнител: Г. Янчевъ